NÉGRITUDE
Repensar la civilització a través de les històries i els èxits de la comunitat negra

Durant la dècada de 1930, mentre estudiaven a París, els escriptors caribenys Aimé Césaire i Léon-Gontran Damas i el poeta senegalès Léopold Sédar Senghor van fundar un moviment filosòfic i poètic anomenat Négritude. Debatien qüestions relacionades amb la llibertat, la identitat i el patrimoni cultural des del punt de vista africà i de la diàspora. Conscients del llegat colonial i de l'explotació a què França havia sotmès els soldats negres allistats contra la seva voluntat durant la Primera Guerra Mundial, els defensors de la Négritude van arribar a la conclusió que l'universalisme humanista havia d'enfrontar-se a la seva relació amb el racisme, el desplaçament i la inhumanitat. També afirmaven que la cultura occidental moderna havia d'incloure, i fins i tot recalcar, les arrels culturals africanes del que en aquell moment s'anomenava la «cultura universal», en comptes de perpetuar la ficció colonial que els africans no tenien història ni patrimoni cultural.

La Négritude no es va desenvolupar només en el terreny de la cultura, sinó també en el terreny social i polític, en diàleg amb el modernisme africà, el Renaixement de Harlem i amb formes del surrealisme, i a cavall entre França i el Carib. Els seus defensors advocaven per un planeta en què els punts de vista negres s'entreteixissin amb les visions eurocèntriques del món. Aquest imaginari poètic, que més endavant va prendre forma de política cultural durant les primeres dècades de Senghor com a president del Senegal, va ser objecte de controvèrsia per part d'aquells que hi veien una manifestació d'una altra forma de racisme.

NÉGRITUDE
Repensar la civilización a través de las historias y los logros de la comunidad negra

En la década de 1930, mientras estudiaban en París, los caribeños Aimé Césaire, Léon-Gontran Damas y el senegalés Léopold Sédar Senghor inventaron un movimiento filosófico y poético llamado Négritude. Debatían cuestiones relacionadas con la libertad, la pertenencia y el patrimonio cultural desde el punto de vista africano y de su diáspora. Conscientes del legado colonial y de la explotación que Francia ejercía sobre los soldados negros, alistados en contra de su voluntad durante la Primera Guerra Mundial, los defensores de Négritude llegaron a la conclusión de que el universalismo humanista debía confrontar su relación con el racismo, con el desplazamiento y con la inhumanidad. Argumentaban también que la cultura occidental moderna debía incluir, e incluso destacar, la herencia africana en la hasta entonces llamada «cultura universal», en vez de perpetuar la invención de que los africanos carecían de historia y de patrimonio cultural.

Négritude siguió avanzando no solo en lo cultural, sino también en lo político y social, dialogando con el modernismo africano, con el Renacimiento de Harlem y con formas del surrealismo entre Francia y el Caribe. Sus defensores abogaban por un planeta donde las perspectivas negras se entrelazaran con los puntos de vista eurocéntricos. Ese imaginario poético –convertido en política cultural por Senghor durante las primeras décadas de su Gobierno en Senegal– fue controvertido para algunos que vieron en ese deseo una manifestación de otra forma de racismo.

NÉGRITUDE
Rethinking Civilization through Black Histories and Achievements

In the 1930s, while studying in Paris, the Caribbean writers Aimé Cesaire and Léon-Gontran Damas, together with the Senegalese poet Léopold Sédar Senghor, developed a poetic and philosophical movement called Négritude – French for Blackness. They engaged in debates about freedom, belonging, and cultural heritage from both African and diasporic perspectives. Aware of colonial legacies and of France's exploitative treatment of Black Allied soldiers enlisted against their will during World War I, advocates of Négritude argued that humanist universalism needed to confront its entanglement with racism, displacement, and inhumanity. They further insisted that modern Western culture must include and even highlight African heritage, rather than perpetuate the colonial fiction that Africans lacked history and civilization.

Négritude developed not only within cultural spheres, but also across social and political domains, in dialogue with African Modernism, the Harlem Renaissance, and forms of surrealism, circulating between France and the Caribbean. Its advocates envisioned entanglement: a planetary condition in which Black perspectives intertwine with Eurocentric worldviews. This poetic imaginary – later converted into cultural politics by Senghor during the early decades of his presidency in Senegal – proved controversial for critics who saw in it the persistence of another form of racism.